

ADRIÀ, Ferran

El Bulli, 1983-1993

Roses: Ara Llibres, 2004

El Bulli, 1994-1997

Roses: Ara Llibres, 2003

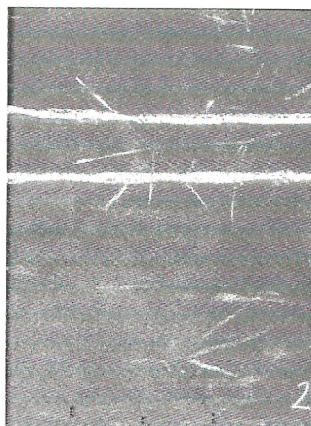
“El día 19 de octubre va a ser uno de los días más felices de mi vida. Mi ciudad me va a nombrar hijo predilecto, el título más importante que concede, lo que me hace estar más unido que nunca a esta ciudad. Ver cómo y de qué manera crece L'Hospitalet, me llena de orgullo. Sin duda, L'Hospitalet se está convirtiendo en una ciudad moderna y muy acorde a sus tiempos.

También sobre estas fechas, será importante la publicación del tercer libro en aparición, pero el primero en cronología, de la trilogía *El Bulli 1983-2002*, que corresponde al periodo 1983-1993, acabando así un trabajo de tres años y medio que nos ha hecho cambiar nuestra manera de entender la cocina.”

Ferran Adrià

“*El Bulli 1994-1997* es el segundo libro de la trilogía. En este libro encontramos ya, a partir de 1994, una ruptura de nuestra cocina. Es en estos años cuando se ponen las bases en cuanto a filosofía, en lo referente a entender la cocina. Seguramente filosóficamente son los años más importantes de *El Bulli*. También fue el inicio de la búsqueda técnico-conceptual y de entender que los sentidos pueden ser un método para crear, así como la entrada del sexto sentido en nuestra cocina. La importancia de esta obra sólo la marcará el tiempo, pero la verdad es que nos hace mucha ilusión que ya se haya traducido a siete idiomas.”

Ferran Adrià

ALCOBERRO, Agustí

Pirates, bandolers i bruixes
 Barcelona: Barcanova, 2004
L'exili austracista (1713-1747)
 Barcelona: Fundació Noguera, 2002

“Vaig néixer a Pals (Baix Empordà) el 1958, però des de petit resideixo a Barcelona. La meva vinculació amb L'Hospitalet s'inicia el 1986, quan vaig arribar a l'IES Mercè Rodoreda com a catedràtic de geografia i història, activitat que ara compatibilitzo amb la de professor associat al Departament d'Història Moderna de la Universitat de Barcelona.

Fa, doncs, un grapat d'anys que treballo a L'Hospitalet, i la meva relació amb la ciutat ha anat creixent amb el temps. He estat director del meu institut i membre del jurat del Certamen Poètic Andreu Trias, i participo en el consell de redacció de la revista *Quaderns d'Estudi* del Centre d'Estudis de L'Hospitalet. A més, he guiat els meus alumnes de batxillerat en els seus treballs de recerca sobre història contemporània de la ciutat, alguns dels quals han estat premiats a les Jornades Científiques i Tecnològiques d'Educació Secundària.

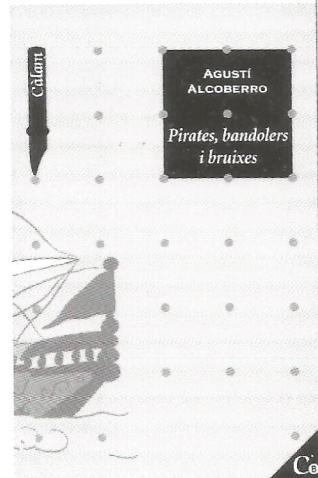
La meva activitat com a autor s'ha desenvolupat en tres àmbits: la literatura (amb novel·les juvenils i un premi Sant Jordi, *Retrat de Carme en penombra*), la història (al voltant de dos temes bàsics: l'humanisme i l'exili de la Guerra de Successió) i la didàctica de les ciències socials (amb nombrosos llibres de text). ”

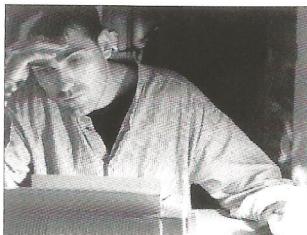
Agustí Alcoberro i Pericay

“*Pirates, bandolers i bruixes a la Catalunya dels segles XVI i XVII*. Els segles moderns de la nostra història es caracteritzen per una important conflictivitat. El llibre aplega tres estudis, de caràcter divulgatiu, sobre els principals factors de violència d'aquell període: el cors islàmic, el bandolerisme i la caça de bruixes. El llibre intenta explicar, de manera entenedora i original, el què, el com i el perquè d'aquests fenòmens.

L'exili austracista. Després de la Guerra de Successió i de l'Onze de Setembre, unes trenta mil persones, la majoria catalanes, es van exiliar en terres de Carles VI (l'arxiduc Carles) a Itàlia, Àustria i Hongria. Aquesta xifra pren tota la seva dimensió si tenim en compte que aleshores el Principat tenia uns cinc-cents mil habitants. El llibre és el resultat de la recerca realitzada als arxius de Viena, Milà i Barcelona durant els anys 1998-2002.”

Agustí Alcoberro i Pericay

ÁLVAREZ I SAGAR, Sergi

Stoerkodder

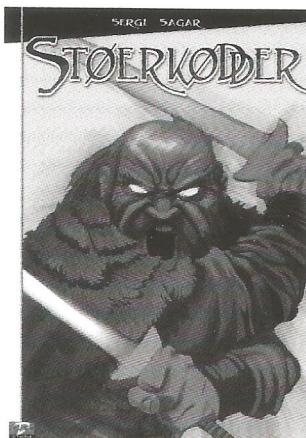
Avilès: Editorial Dude, 2004

“Sergi Álvarez vivió su niñez fascinado por las novelas de aventuras, y después de largos años meditando, dejó la prometedora carrera de administración y dirección de empresas para intentar crear sus propias historias. Estudió dibujo, escribió aburridos párrafos y vio demasiadas películas. Sigue leyendo compulsivamente y aprende cada día algo nuevo sobre el oficio. A día de hoy no puede decir que viva del cuento, pero tiene fe.”

Sergi Álvarez

“*Stoerkodder* es un peculiar personaje extraído de una saga nórdica. La primera vez que topé con él supe que era perfecto para meterme de lleno en el género de aventuras. En aquellas antiguas leyendas vikingas se presentaba como un viejo cascarrabias dotado de una fuerza sobrehumana que lo hace casi invencible, pero yo sabía que había algo más. Lo investí de cierta nobleza, le di una espada mágica y un pasado tormentoso, salpicado de experiencias chamanísticas. Poco a poco *Stoerkodder* fue adquiriendo entidad hasta convertirse en un tipo con personalidad, que casi escribe sus propias historias prescindiendo de mí. Ahora está a punto de conseguir una serie propia, y ya veremos qué ocurre entre nosotros. Espero que no se le suban los humos.”

Sergi Álvarez

Sergi Álvarez també ha participat amb «No llores», història curta, dins l'*Extra Dude 03*. Avilès: Editorial Dude, 2003.

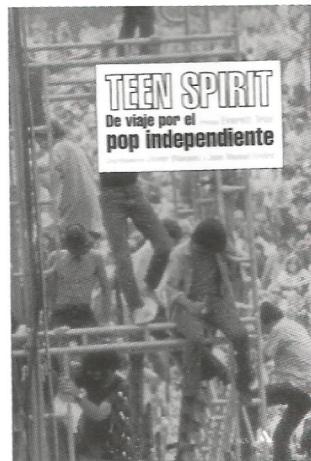
BLÁNQUEZ, Javier; FRERIE, Juan Manuel

Teen Spirit. De viaje por el pop independiente
Barcelona: Mondadori, 2004

Loops. Una historia de la música electrónica
Barcelona: Mondadori, 2002

Javier Blánquez (Barcelona, 1975) es periodista y crítico musical de varios medios como el diario *El Mundo*, *La Luna*, *Rockdelux* o *Go Mag*. Colaborador en el programa de radio *Ritmes.net*, de Catalunya Cultura. Es, además, el coordinador, junto a Omar Morera, de *Loops*, el primer libro publicado en el mundo que repasa exhaustivamente el conjunto de músicas electrónicas desde sus orígenes hasta la actualidad.

Teen Spirit. De viaje por el pop independiente aspira a cambiar un poco este *status quo* mediante un repaso a treinta apasionantes años de música *pop* en pie de guerra, desde la prehistoria del *punk*—los tiempos del Nueva York de The Velvet Underground— hasta la actualidad —una época de diversidad fascinante—, sin olvidarse de las conexiones con el cine, la literatura o el cómic. Este libro es un viaje a ciudades, personas y sonidos que de un modo u otro han hecho el mundo más habitable para los amantes de la música.

BOTEY, Jaume

Fonaments teològics de la política de George W. Bush

Vic: Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, 2004

El Déu de Bush

Barcelona: Cristianisme i Justícia, 2004

Jaume Boteix neix a Barcelona l'any 1941. Arriba a L'Hospitalet (Can Serra) el 1968. Professor de l'IES Torras i Bages (1968-75). Professor de la UAB des de 1975. Vinculat al moviment sociopolític de la ciutat. Promotor de les escoles d'adults i de la Casa de la Reconciliació. Regidor d'Ensenyament (1979-83). Fundador del Centre d'Estudis de L'Hospitalet. Premi d'Honor Ciutat de L'Hospitalet 1999. Actualment és professor d'història contemporània de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Fonaments teològics de la política de George W. Bush reproduceix la lliçó inaugural del curs 2003-04 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. Així comença:

“A l'Occident és inusual que un president confessi que ho és per exprés designi de Déu, que les sessions d'un consell de ministres comencin amb una estona d'oració o que el divendres a la tarda les oficines del govern tanquin a fi que els treballadors puguin assistir a sessions d'estudi de la Bíblia.”

Durant els anys 2003 i 2004, Jaume Boteix ha publicat les següents obres col·lectives:

«Movimiento para la paz: presencia internacionalista en Bagdad durante la invasión», dins *La red en la calle. Anuario 2003 de Movimientos Sociales*. Barcelona: Icaria, 2004

«Irak. Historia de un genocidio» dins *Resistencias a la Guerra Global*. Ed. Tempestad, 2003

«Implicacions i compromisos socials de la fe» dins *On és la teva fe?* Barcelona: Mediterrània, 2003

CABALLÉ, Anna

La vida escrita por las mujeres (4 volums)

Barcelona: Lumen, 2004

Francisco Umbral. El frío de una vida

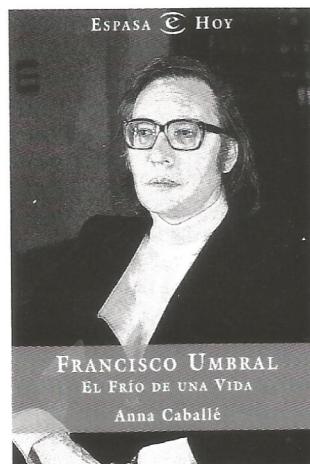
Madrid: Espasa, 2004

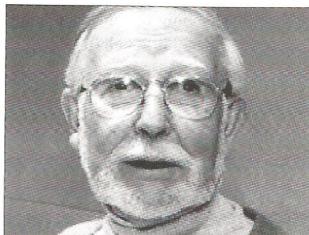
Anna Caballé (L'Hospitalet, 1954) és professora de literatura espanyola i hispanoamericana i especialista en el gènere autobiogràfic, sobre el qual ha publicat diversos estudis. Enguany ha publicat la biografia no autoritzada de Francisco Umbral, *Francisco Umbral. El frío de una vida* (Espasa, 2004), i ha dirigit per encàrrec de Círculo de Lectores *La vida escrita por mujeres* (2003).

“Francisco Umbral és una de les figures centrals de la cultura espanyola contemporània, alhora que ha donat forma a l'escriptor que ha fet de l'individualisme més ferotge la seva norma de vida. A mi em va interessar estudiar la seva escriptura —milers d'articles, més de cent llibres publicats— a partir dels obstacles i les dificultats biogràfiques a què Umbral sempre s'ha referit d'una forma obliqua, reiterativa i, al mateix temps, molt confusa. Tot va començar quan em vaig proposar preparar una cronologia que accompanyés una sèrie d'articles que li vàrem dedicar a la revista *Boletín de la Unidad de Estudios Biográficos*, que dirigeixo. Totes les dades ballaven i em va semblar interessant d'aprofundir en les possibles raons d'aquesta confusió mantinguda pel mateix Umbral al llarg dels anys. He reconstruït una bona part de la seva trajectòria vital i literària sense comptar, malauradament, amb la seva col·laboració.”

Anna Caballé

La vida escrita por las mujeres són quatre volums: *Por mi alma os digo* (*De la Edad Media a la Ilustración*); *La pluma como espada* (*Del Romanticismo al Modernismo*); *Contando estrellas* (1920-1960), i *Lo mío es escribir* (1960-2000). La incorporació i l'estudi de les escriptors a la història de les lletres és un fet relativament recent i encara ple de mancances. Aquest és l'origen de l'obra que proposa una antologia dels textos més rellevants de les principals escriptors a un i altre costat de l'Atlàntic, alhora que s'inclouen àmplies semblances biogràfiques de totes les escriptors ressenyades (de moltes d'elles se n'ha redactat la biografia per primer cop). El resultat han estat quatre volums que descriuen la lluita de les dones per integrar-se intel·lectualment en un món que les ha marginat de forma gairebé fraudulenta. Més que això, les dones han escrit i han defensat la seva autonomia artística i les seves opinions. No se sap si es ha fet en però ara el nostre deute és improrrogable.

CANDEL, Paco

Patatas calientes

Barcelona: Ronsel, 2003

Francisco Candel (nacido en Casas Altas, Valencia, 1925) llegó de niño con sus padres a Barcelona, en cuya Zona Franca ha residido desde entonces. Hijo de familia humilde, no pudo cursar estudios, salvo los de primera enseñanza. Desde muy joven ejerció diversos oficios (ceramista, mecánico, contable...) hasta profesionalizarse en el de escritor.

Entre sus títulos más significados, cabe citar *Donde la ciudad cambia su nombre*, *Han matado a un hombre, han roto un paisaje*, *Els altres catalans*, *Ser obrero no es ninguna ganga*, *Inmigrantes y trabajadores*, *Un charnego en el Senado*, *La nova pobresa*, *Els altres catalans del segle XXI...*

Fue senador por Barcelona y concejal de Cultura del municipio de L'Hospitalet. Distinguido con la Creu de Sant Jordi y el Premi d'Honor Jaume I, una escuela, una biblioteca y un certamen literario se honran con el nombre de este singularísimo escritor que ya es historia viva de Catalunya.

«En pleno febrero loco nos llegó la Sofía Loren en plan promoción. En cada rueda de prensa se echaba el abrigo de pieles hacia atrás y mostraba un generoso busto a través de un amplísimo escote... Luego, una multitud, en la calle, reclamó su presencia y la exhibición. Sofía Loren salió al balcón y otra vez el abrigo hacia atrás. Algunos aullaban: "¡Auuuh!" Andábamos tan hambrientos de tetas como de libertad; puede que de tetas, más.»

Como apunta el prologuista del libro, Joan J. Gilabert: «escribir, para Candel, es, como decía Machado, "hacer camino al andar", de ahí la dificultad de encasillarle estilísticamente con corrientes literarias determinadas. Trascendió la literatura de denuncia social sin nunca dejar de ser "miliciano de la pluma", y como Baroja y Pla, sus maestros más admirados, Candel es un escritor también inclasificable en cuanto a los géneros literarios. ¿Son los textos de Candel novelas, cuentos, artículos de costumbres, poesía lírica, ensayos filosóficos o periodísticos, apliques? Lo son todo».

Patatas calientes

Francisco Candel

CARRILLO RUIZ, Antonio; RODRÍGUEZ DÍAZ, Jordi

El básquet a su medida

Barcelona: Inde Publicaciones, 2003

El básquet a su medida és, a part del títol d'aquest llibre, el nom del grup de treball que ha fet possible, conjuntament amb els responsables d'Inde Publicacions (Núria Domedel i Domingo Blázquez), la seva publicació.

A més a més d'ambdós autors, cal destacar la col·laboració d'Antonio Lozano i de Domingo López en la realització d'aquest llibre. Sense la seva implicació i dedicació, no hagués estat possible el desenvolupament d'aquest treball. A part, també es vol destacar la participació especial de Lluís Pereiro, doctor especialista en medicina esportiva de l'AE L'Hospitalet.

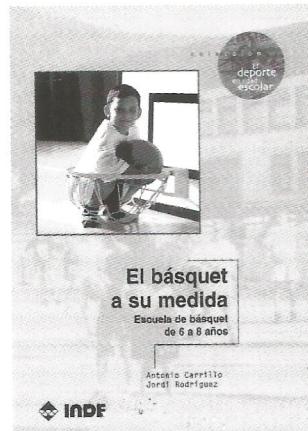
Els autors són assidus col·laboradors de la revista específica de bàsquet CLÍNIC des de l'any 1995, en la qual han publicat nombrosos articles.

Tots dos, que han crescut esportivament a L'Hospitalet, desitjarien, de tot cor, veure representat el nom d'aquesta acollidora i meravellosa ciutat en diferents disciplines esportives en l'àmbit nacional. Però, sobretot, els agradaria que fos capdavantera en totes les iniciatives i propostes innovadores per poder millorar la iniciació esportiva dels seus nens i de les seves nenes. Per poder millorar l'educació esportiva dels més petits.

El llibre mostra l'experiència real desenvolupada per un grup de deu nens de l'Associació Esportiva L'Hospitalet durant la primera etapa de la iniciació esportiva a l'escola de bàsquet.

El básquet a su medida pretén, sobretot, ésser útil i pràctic, i vol donar suport i servir de guia als coordinadors i directors tècnics de clubs i col·legis a l'hora de programar, i, per altra banda, també, als entrenadors i monitors joves en el moment de treballar amb nens i nenes de 6 a 8 anys per aconseguir la seva posterior adaptació al bàsquet, fins arribar als 10-12 anys.

No es deixa de banda en cap moment l'assumpció de valors socioafectius de l'esport, amb respecte i tolerància, i incident, sobretot, en els aspectes següents: companyonia, treball en grup, respecte als adversaris, a l'àrbitre i a les normes estableertes.

CASAS, Joan

Del quadern número 7
Tarragona: Arola Editors, 2003

«L'Adam Manyé, finíssim poeta de Cambrils, presentava ara fa un any *Del quadern número 7* a Tarragona i deia, entre altres coses, que jo era “un escriptor de raig fi”. Era una manera elegant de parlar. Ell, que és jove i actiu, també hauria pogut dir que jo era un mandrós monumental, o un pòtol, o una pura il·lusió de l'esperit. Tres llibres de poemes en gairebé vint anys són poca cosa. Però un sol llibre de narracions en un quart de segle, encara és menys. I l'aportació que puc haver fet a la dramatúrgia es limita a mitja dotzena de textos escrits entre 1989 i 1995. És clar que la meva percepció del temps és una altra, i que tot això tan deixatat jo ho sento com una cosa travada, intensa, fonda. I sé que, si tinc alguna forma de consciència en el moment de morir, veuré la vida no com la desfilada accelerada de les imatges d'una pel·lícula, sinó com l'esclat eteri d'una bombolla de sabó. I els textos potser seran la punxa de l'agulla. El pas del temps va agrumollant el temps. Per això L'Hospitalet, que va ser la ciutat on vaig viure —i amb una presència crec que prou activa, no pas merament censal— durant els meus primers trenta i pocs anys, romandrà, d'una manera indestrisible, en la boirina de gotetes d'aigua sabonosa de després de l'esclat. En la breu memòria. En la veritat final.»

Joan Casas

“El meu primer llibre de poemes es deia *Tres quaderns*, i va guanyar el Premi Miquel de Palol, a Girona, l'any 1985. El segon es va dir, amb gran excés d'imaginació, *Tres quaderns més*, i es va publicar a l'Editorial Bromera, d'Alzira, crec recordar que el 1993. Tres i tres fan sis. Ara hauria hagut de venir el quadern número 7. I aquest quadern existia. El 2001, en una estada de traducció al Pirineu amb dos poetes canadencs d'expressió francesa, a Farrera de Pallars, en vaig llegir alguns versos. Va ser un intent de treure de la clandestinitat una forma d'escriptura en la qual em sentia alhora molt a gust i molt insegur. Una escriptura molt sintètica, que no renunciava —si feia el cas— ni a l'humor ni a la mala lllet, amb poques exigències de rigor mètric, però amb un gran esforç per no abandonar una parla molt arran de terra, i això és una altra mena de rigor formal. El llibre es diu *Del quadern número 7* perquè és el fruit d'una selecció i reordenació d'aquells materials, que en la seva totalitat eren massa desiguals i deixatats. I ara he accelerat una mica, i ja tinc acabat el proper recull de versos, que es dirà *IIIes*. S'han acabat els quaderns?”

DEL
«QUADERN
NÚMERO 7»

Joan Casas

AROLA EDITORS

Joan Casas

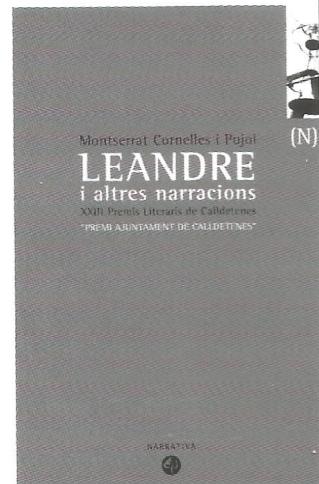
CORNELLES, Montserrat

Leandre i altres narracions

Vallbona de les Monges: March Editor, 2003.

Montserrat Cornelles i Pujol va néixer a L'Hospitalet el 1957, de pares i avis també hospitalencs. Féu el batxillerat a l'Institut Torras i Bages quan aquest era l'únic centre de secundària públic de la ciutat, i hi retornà al cap de pocs anys (el 1982), un cop feta la carrera de filologia catalana, per ocupar-hi la plaça de catedràtica de llengua catalana i literatura. S'ha dedicat, doncs, des de sempre a la docència i continua fent t'ho al mateix lloc. La seva vinculació amb la ciutat és absoluta, tant des del punt de vista personal com professional. L'any 1996 va guanyar el Premi Recull de Narrativa amb l'obra *Punt de cadeneta*. Altres narracions seves han estat guardonades i publicades en llibres que recullen obres de diferents autors. L'any 2002 va guanyar el premi de narrativa XXIII Premis Literaris de l'Ajuntament de Calldetenes amb *Leandre i altres narracions*.

“*Leandre i altres narracions* és, per mi, un llibre molt especial perquè tots els personatges que hi surten són especials. Des de la màgia d'alguns a l'absoluta quotidianitat dels altres, hi circula una mena de misteri que no és res més que el misteri ampli, profund, inabastable, que tanca qualsevol persona. Els personatges d'aquest llibre em captiven. Tots. I que ningú no es pensi que ho dic amb cap mena de vanitat, sinó des de la més absoluta humilitat de ser jo la primera lectora perplexa davant de les vides que s'escoln per les pàgines d'aquest conjunt de narracions. Escriure històries que ja sé, històries que ja han pres vida dins del meu cap, no m'ha interessat mai. L'únic desafiament que això representaria és merament tècnic: a veure com t'ho fas per explicar aquesta història... No, això no m'atrau. El que de debò em fascina quan em poso al davant de l'ordinador és començar amb una frase bonica o descrivint un ambient suggerent, i continuar, a veure què passa. He de confessar que els personatges se m'imposen, prenen vida a mesura que vaig escrivint i acaben tenint una força que justifica tot allò que han fet, tot allò que han dit. I aquí rau la meva sorpresa, el que més em plau del fet d'escriure. La veritat és que n'he après moltes coses, d'aquestes criatures de paper. Reconec que han estat, per mi, grans mestres. I és per aquest motiu, i no per cap altre, que continuo escrivint. Per continuar aprenent...”

Montserrat Cornelles

CORTÉS, Nicolás

El espíritu de la noche

Sant Adrià del Besós: Ed. Azake, 2004

Superhéroes y villanos. Una visión social del cómic

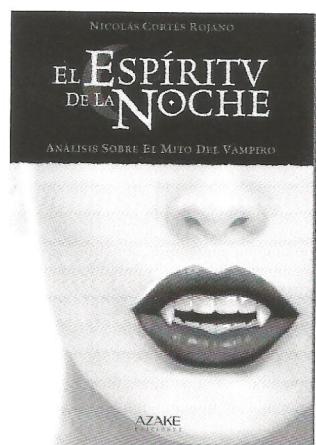
Barcelona: Fundació Josep Comaposada, 2002

"Para mí es difícil hablar de mi visión sobre L'Hospitalet: no puedo establecer una relación de sujeto-objeto, porque esta ciudad forma parte de mi piel, mis recuerdos están apagados a sus calles, mis mayores están enterrados aquí, mis hijos han nacido aquí, mi juventud son paseos en Collblanc y la Florida; para colmo, trabajo en este Ayuntamiento y, casi desde la adolescencia, he estado vinculado a los aspectos sociopolíticos de L'Hospitalet, en lo sindical y también como concejal. Supongo que, para mí, decir que soy natural de L'Hospitalet es una forma más de definirme, como lo puede ser para un londinense o para el habitante de un pequeño pueblo del Empordà. Nunca podría considerar a mi ciudad únicamente como una urbe dormitorio, mi íntima vinculación con ella me lo hacen imposible. Lo importante en la construcción del concepto de persona son los recuerdos, las reminiscencias del pasado, para mí ese caudal inconsciente y siempre misterioso se torna próximo en las imágenes de L'Hospitalet suburbial de los setenta y en el espíritu de libertad que invadía los ochenta en mi ciudad.

En cierta manera, cualquier obra que acometas está vinculada con tu pasado; yo he escrito poesía, y luego ensayo histórico sobre el cómic, supongo que en ese trasfondo que toda obra lleva de L'Hospitalet estará presente."

Nicolás Cortés

"Mi última obra, *El espíritu de la noche*, es un acercamiento tanto histórico como antropológico a las creaciones de horror occidentales, concretándola en la figura del vampiro. He concentrado mis escritos en la historia del cómic como vehículo ideológico y como mitología contemporánea. *Superhéroes y villanos* habla del bien y el mal reflejado en la historieta; sin embargo, otro de mis libros, *La sombra del vacío*, desarrolla la historia del cine, la literatura y el cómic terroríficos y su relación con las crisis sociales, lo que me lleva a preocuparme por determinados mitos o figuras troncales. En este último libro se refleja, desde la antropología, cómo un mito específico ha reflejado la sociedad de su tiempo, cómo las leyendas vampíricas, plasmadas en el cine, cuentística o cómic han mostrado la sociedad y las pulsiones psicológicas del ser humano. Por otra parte, hablando de imágenes, he querido que el libro estuviera pródigamente ilustrado, ya que ello es un elemento de primera importancia."

Nicolás Cortés

FERNÁNDEZ ZAURÍN, Luis

¿Fumar es un placer?

Barcelona: RBA, 2003

Libro de la trova

Barcelona: Ediciones B, 2004

«Escribí, hace un par de años: “Algo tendrá L’Hospitalet cuando me vine a vivir en ella apenas nacer —de eso hace ya 38 años— y aún no la he abandonado. Mi relación con ella es de amor-odio, como la de todas las parejas, aunque he de vivir con ello y, de hecho, así lo hago”. Bien pues, desde entonces, mi relación con esta ciudad, si no ha variado mucho, sí ha cambiado en algo: el amor que sentía por ella es más amor y el odio que también sentía por ella es menos odio. ¿Será la evolución natural de cualquier pareja que con el paso del tiempo no decida dejar de serlo? Lo que resulta evidente es que, a pesar de sus carencias, L’Hospitalet sigue demostrando, después de tantos años, que sin ninguna duda merece ser considerada una ciudad de acogida, algo que, con la que esta cayendo, es de agradecer y que yo personalmente agradezco.»

Luis Fernández Zaurín

“*¿Fumar es un placer?*” puede considerarse como una guía inútil para dejar de fumar. Principalmente porque intentar dejar el hábito es imposible salvo que uno lo desee, algo a que una guía solo puede contribuir con información y algo de humor. Y eso es lo que, en cuatro apartados, es posible hallar en este volumen, bajo los epígrafes: *Tabacología varia*, *Metodología dispersa*, *De consolatione y Epílogo*. En ellos podrán descubrir desde el nombre del primer europeo que fumó —Rodrigo de Jerez— hasta la dirección del *Smoke Club*, pasando por los métodos para dejar el vicio nefando más psicodélicos, como por ejemplo la bioenergía o el drenaje de vísceras. El libro aspira a estar bien escrito, a ser informativo, entretenido e incluso divertido. Sobre el resultado es mejor que juzguen ustedes mismos.”

Luis Fernández Zaurín

«Ella vibra sola» és un relat del llibre col·lectiu *Que la vida iba en serio*. Barcelona: Martínez Roca, 2003.

FONTANALS, Anna Maria

Perfils històrics de L'Hospitalet

L'Hospitalet: Ajuntament de L'Hospitalet, 2004

Anna M. Fontanals i Veà va néixer a L'Hospitalet de Llobregat l'any 1934. Escriu poesia des dels 18 anys. Ha obtingut més de cinquanta guardons en diferents certàmens i jocs florals. Ha publicat dos llibres de poemes: *Ei meu poble i jo*, el 1991, i *Silenci escrit*, el 1994. Aquest darrer ha estat estudiat a la Universitat d'Amsterdam, on valoraren els diferents metres emprats per l'autora. Col·labora cada any als recitals de nadales a l'Ateneu Barcelonès i a l'antologia que s'hi publica. És membre del grup literari de Poesia Viva de Barcelona i component del Seminari d'Investigació Poètica.

“Llegir els versos d'Anna M. Fontanals et fa adonar de la importància que té per tots nosaltres el lloc des del qual ens mirem el món. La vida i la mort, la tradició i la modernitat, el passat i el present, la natura i la ciència o la pau i la guerra són elements de reflexió que han preocupat i preocuten ara la humanitat. Però promouen pensaments i reflexions prou diferents segons cada cultura. Encara més, les vivències quotidianes, que estan vinculades a persones i espais concrets, representen, per als qui les comparteixen, la forma de referir-se a aquestes grans qüestions universals. Així, des de la seva particular sensibilitat, Anna M. Fontanals ens permet transportar aquestes grans idees a la vida de la col·lectivitat més propera, en aquest cas a través de la història de L'Hospitalet.”

Perfils Històrics de L'Hospitalet

ANA MARÍA FONTANALS I VEÀ

Carles Santacana

FRUCTUOSO, Eva

La locura del vampiro
Castelló: Ellago, 2003

“Me dedico a la traducción y al diseño gráfico, todo relacionado, en el fondo, con el lenguaje. Nunca se ha hablado, se ha leído y se ha escrito tanto como ahora, con esos géneros nuevos que son la e-pistola y el mensaje de móvil, y con ese descaro manipulador, espléndidamente saludable tras ocho años de gobierno del PP, que ha hecho que la relación significante-significado alcance cotas sofísticas casi insuperables. Y ha sido un trabajo fino. Todo empieza en casa. Cuando yo era pequeña, tenía amigos con padres que eran carniceros, panaderos, señoras de la limpieza. Me costaba decir que mis padres eran artistas, porque eso les dejaba en el limbo de la indefinición. Ahora, si le preguntan a mi hija, ésta responde que su padre es usuario maestro de SAP R3. Se cree que lo explica y los otros niños se creen que lo entienden. Y yo, pudorosa con la indefinición como siempre, me pregunto si no será que se va con otra en vez de irse a trabajar.”

Eva Fructuoso

“¿Cómo es posible? Ésta es la pregunta que me quise responder. ¿Cómo es posible que el horror se haya instalado en nuestras vidas y sigamos tan campantes? ¿Qué es la normalidad? ¿Radica parte del horror en la narración? Así que me puse a escribir una novelita. Una novelita simpática, a veces divertida, en ocasiones furibunda, en la que la normalidad es muy normal, la particularidad, fundamental, y el drama, bueno, está para ser superado. Porque eso es lo que deseamos más violentamente, aunque estemos inmersos en una trama de asesinatos, aunque el horror haga desplomarse el mundo a nuestro alrededor.”

Eva Fructuoso

GARCIA DEL MURO, Joan

Ficcions còmplices. Un estudi sobre la filosofia dels postwarriors
València: 3i4, 2004

Joan Garcia del Muro (Lleida, 1961) és assagista i professor de filosofia de la Universitat Ramon Llull i de l'Institut Mercè Rodoreda de L'Hospitalet. Ha publicat, entre altres treballs, *Ser y conocer; Història de la filosofia; Apuntes en torno a la antimetafísica; Ética y metafísica del conocimiento*. L'any 1999 publicà *El pensament ferit*, guanyador del Premi d'Assaig Mancomunitat Ribera Alta. L'any 2003 va guanyar el Premi Joan Fuster d'assaig dels Premis Octubre amb el llibre que acaba de ser publicat.

Ficcions còmplices. Un estudi sobre la filosofia dels postwarriors és una anàlisi de "les dictadures implícites que arran d'esdeveniments com ara l'11 de setembre s'han imposat. En aquests darrers temps, els governants han sumat a les seves funcions l'elaboració de veritats. Tot això, quan els homes que governen el món estan mancats absolutament de referents ètics".

Ficcions còmplices
Joan Garcia del Muro Solans

Gassó, Núria

Flors de Xicranda

L'Hospitalet: Nèctar, 2004

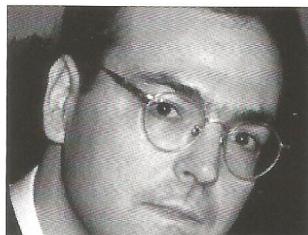
Núria Gassó va néixer a Barcelona el 1980. Ja des de molt petita, somniava a ser escriptora, fotògrafa i biòloga. Durant l'adolescència va guanyar alguns premis literaris escolars i veïnals, i dels seus estius al Cap de Creus i la seva passió per les relacions humanes va néixer *Flors de Xicranda*, la seva primera novel·la, acabada als divuit anys. Ara, als vint-i-tres, ja és llicenciada en biologia i continua lluitant amb la mateixa perseverança i rigor que va posar en aquesta peça narrativa per fer realitat els seus somnis.

Una nit freda de tardor, la Neus i la Berta, dues joves amigues, es veuen afectades per una experiència traumàtica. La Berta aprendrà a esperar i a conviure amb l'angoixa i el dolor, emprenenent, entre els passadissos freds i blancs del present, un viatge al càlid estiu anterior, revivint els somnis, les il·lusions, la passió, l'amor i el desconcert de la seva amiga.

La novel·la està escrita amb un llenguatge amarat de sentiments, directe, senzill i ric, que evidencia la maduresa interior de l'autora malgrat la seva joventut.

Flors de
Xicranda

GIL, Enric

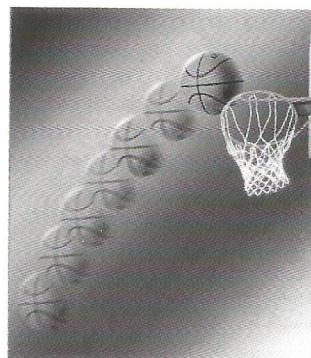
Que lluny ens ha portat! 75 anys del Club Bàsquet L'Hospitalet
L'Hospitalet: Centre d'Estudis de L'Hospitalet, 2004

Enric Gil va néixer a Barcelona el 1964. És llicenciat en ciències de la informació per la UAB. Ha exercit el periodisme durant els darrers vint-i-dos anys, tant en mitjans d'abast local com d'àmbit català. Actualment, treballa com a redactor d'esports a Ràdio L'Hospitalet, al Canal-H.net i a *L'HOSPITALET Diari Informatiu de la Ciutat*.

L'esport ha estat sempre una de les seves principals àrees de treball periodístic, tot i que també ha fet incursions en d'altres com cultura, societat i oci. És autor del número 2 de la col·lecció *Recerques, Repetició de la jugada; d'Història social de l'esport a L'Hospitalet*; del *Quaderns d'Estudis 15, Sobre dues rodes, o de La bicicleta a L'Hospitalet (1990-1996)*, que complementava l'exposició del mateix títol organitzada pel CEL'H a la Sala Alexandre Cirici l'any 1996.

“L'origen d'aquest llibre es troba en el moment en què el Club Bàsquet L'Hospitalet decideix celebrar els seus 75 anys de vida. El desig de preservar el passat d'aquest club històric del bàsquet català i espanyol motiva l'autor, i també l'editor, a recollir i publicar la història d'una entitat clau dins del món esportiu hospitalenc. Preservem així els fets esportius i socials, però també els noms i cognoms dels seus protagonistes. També hi ha espai per a l'anècdota, però damunt de tot hi trobareu una explicació coherent del perquè el Club Bàsquet L'Hospitalet és com és avui.”

Enric Gil

Que lluny ens ha portat!
75 anys del Club Bàsquet L'Hospitalet

ENRIC GIL I MÈSQUER

EDIPOLIS

Goyta, Carlota (Violeta Denou)

Sóc en Teo! (col·lecció, 4 llibres)
Barcelona: Timun Mas, 2004

Carlota Goyta és una de les creadores del personatge d'en Teo. Va néixer a L'Hospitalet l'any 1948 i va viure-hi la seva infància i la seva joventut. "El que més recordo de la meva infància és que el Centre era com un poble. Jugàvem al carrer en sortir de l'escola, la gent es coneixia, tots érem d'alguna família amb motiu: jo era la noia de cal Goya".

Avui és el meu aniversari, Aviat tindré un germà!, El primer dia d'escola i Quin embolic d'animals són els quatre primers títols de la nova col·lecció *Sóc en Teo!*, destinada als primers lectors. El personatge d'en Teo apareix per primera vegada l'any 1977. Actualment té uns 160 títols. Les autòres d'en Teo, que signen com a Violeta Denou, són Asun Esteban i Carlota Goyta.

"Aquests darrers títols han estat una oportunitat de modernitzar la imatge d'en Teo i, a més, conscientment hem tornat a la representació de quan tenia uns quatre o cinc anys i no tenia germans. En Teo sempre parla en primera persona, cosa que facilita la identificació del lector amb el personatge".

Carlota Goyta

AVUI ÉS EL MEU ANIVERSARI!

timunmas

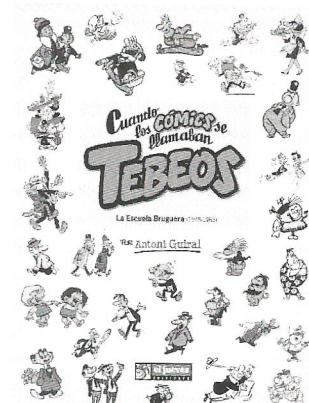
GUIRAL, Antoni

Cuando los cómics se llamaban tebeos: la escuela Bruguera (1945-1963)
 Barcelona: El Jueves, 2004

Antoni Guiral (Barcelona, 1959) ha exercit al voltant dels còmics tasques com les de periodista especialitzat (*Diari de Barcelona, El País*), coordinador i director de publicacions (Norma Editorial, Ediciones B, Planeta De Agostini, Barcanova), guionista i director del Saló Internacional del Còmic de Barcelona (1994). Ha escrit els llibres *20 años de cómics* (Vicens Vives, 1993), *Terminología (en broma pero muy en serio) de los cómics* (Funnies, 1998) i *Cuando los cómics se llamaban tebeos: la Escuela Bruguera (1945-1963)* (Ediciones El Jueves, 2004). També ha estat professor i coordinador de diversos cursos sobre còmics a la Universitat de Barcelona i al Col·legi Oficial de Bibliotecaris-Documentalistes de Catalunya.

“*Cuando los cómics se llamaban tebeos: La Escuela Bruguera (1945-1963)*” és un llibre editat per Ediciones El Jueves a la col·lecció Mágnum que pretén retre un homenatge als personatges i autors de l'escola d'humor de la popular editorial barcelonina Bruguera. El llibre fa un ampli repàs de les revistes, sèries i principals autors de l'època daurada de la historieta d'humor a Bruguera, mostrant com aquests personatges van reflectir d'alguna manera la vida quotidiana de la postguerra.”

Antoni Guiral

GUTIÉRREZ, Pepe

Poemas a fondo perdido

Grup d'Investigadors de les Roquetes del Garraf, 2004

Elogio de la militancia. La historia de Joan Rodríguez, comunista del PSUC

Barcelona: Ediciones de Intervención Cultural 2004

Rojos y rojas

Barcelona: Ediciones de Intervención Cultural 2003

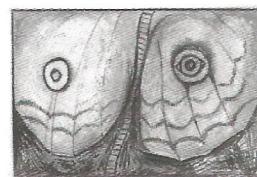
Miniwatt-Philips. La memoria obrera

Barcelona: Ediciones de Intervención Cultura 2003

PIPE GUTIÉRREZ

Poemas a fondo perdido es un variado poemario escrito en diversos momentos de la trayectoria vital del autor, algunos de los cuales están datados en diversos lugares en los que el autor vivió o trabajó (en el CAP Ronda Torrassa entre 1973 y 1992). Están agrupados temáticamente: una parte viene a ser un cajón de sastre en el que se encuentran poemas muy personales o de evocación laboral o militante; la siguiente evoca una dolorosa trama de desamor consecuencia de una ruptura sentimental, y prosigue con otros de canto amoroso, de un nuevo comenzar, algunos de ellos con una alta atmósfera erótica.

A principios de 1982, Pepe reunió en un volumen una antología de escritos de John Reed con el título *Rojos y rojas* y los acompañó con un extenso ensayo biográfico sobre Reed, y otro no menos amplio sobre la película *Reds*. El siguiente, *Miniwatt, la memoria obrera*, viene a ser algo así como la memoria colectiva de un colectivo de sindicalistas de esta conocida filial de la multinacional Philips, protagonista desde principios de los años setenta de una lucha constante por las mejoras y la dignidad de la clase trabajadora. Finalmente, acaba de aparecer otra evocación biográfica narrada en primera persona: *Elogio de la militancia. La historia de Joan Rodríguez, comunista del PSUC*, que construye el retrato personal, pero también generacional, de un militante comunista muy representativo de lo que fue la base obrera del PSU refundido y de las primeras Comisiones Obreras. Estos dos títulos forman, junto con las citadas *Memorias propias*, un cuadro bastante intenso y extenso de lo que significó la emigración, de la izquierda obrera y militante que encabezó la lucha contra el franquismo en ciudades como Terrassa, Vilanova o L'Hospitalet. De alguna manera, también tratan de recomponer fragmentos de una historia muy distante a la que se ha estado ofreciendo tanto del antifranquismo como de la transición.”

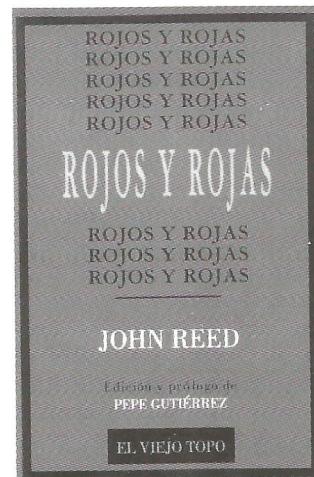
POEMAS A FONDO PERDIDO

Prólogo de Crisostomo Carrascal

Ilustraciones de Merche Arqué

Epílogo de Javier García Sánchez y Luis M. Sojo

Antonio
Machado

Pepe Gutiérrez

HERNÁNDEZ, Jesús

Las cien mejores anécdotas de la Segunda Guerra Mundial
Barcelona: Inédita, 2004

“Jesús Hernández (Barcelona, 1966). Escritor y periodista. Licenciado en geografía e historia por la Universidad de Barcelona —especialista en historia contemporánea— y en ciencias de la información por la Universidad Autónoma de Barcelona.

Ha desarrollado su labor periodística en varios medios de información, tanto deportiva como general, y colabora asiduamente en revistas de historia y divulgación. Ha publicado el libro *Las cien mejores anécdotas de la Segunda Guerra Mundial*, del que se ha editado ya la tercera edición y se esperan varias traducciones y su publicación en el extranjero para el 2005.

Reside en L'Hospitalet, concretamente en Collblanc, desde hace cuatro años. Agradece el gran apoyo que ha disfrutado tanto del Ayuntamiento y de los medios informativos de la ciudad (prensa, radio y televisión), como de las bibliotecas públicas de L'Hospitalet, para dar a conocer su obra.”

Jesús Hernández

“En *Las cien mejores anécdotas de la Segunda Guerra Mundial* se dan a conocer al gran público un centenar de sucesos sorprendentes, como el intento británico de construir un colosal portaaviones de hielo o los planes norteamericanos para bombardear las ciudades japonesas mediante murciélagos incendiarios.

Otras anécdotas poco conocidas, y que se desvelan en este libro, son el hecho de que la Casa Blanca estuvo a punto de ser pintada de negro como protección ante posibles bombardeos nocturnos o el intento de camuflar todo el Canal de Suez mediante un sencillo truco de magia por parte de un prestidigitador inglés.

Entre estos relatos destaca también la referencia a Joan Pujol, el espía catalán que logró engañar a Hitler tras ganarse su confianza, convenciéndole de que el desembarco aliado sería en Calais, haciendo posible de este modo el éxito del Día-D.”

Jesús Hernández

LÓPEZ MORENO, María*De la nada*

Barcelona: Antonio Lucena, 2002

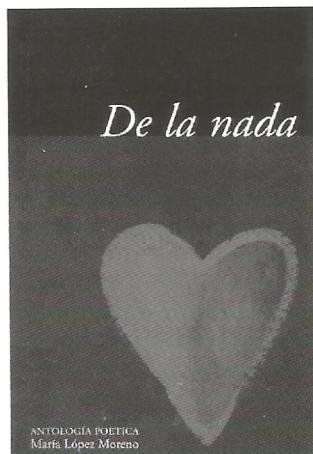
Amor y vida son dos términos que definen por sí solos a esta cordobesa de pro que nació en Villaviciosa de Córdoba el 19 de octubre de 1916.

María López Moreno, hija de Isabel y Antonio, lleva en su corazón una gran cantidad de emociones, recuerdos, sentimientos; en una palabra, amores: su tierra natal, sus gentes, su familia y una peculiar manera de comunicarse y de ver la vida.

Si hay que hablar de amores en esta pequeña reseña biográfica, debe mencionarse a Gabriel, con quien contraíó matrimonio en 1945, y fruto de esa unión es María Rosa, su única hija.

Con siete años, María comenzó a trabajar. Tras vivir una guerra civil, sin estudios, sin títulos, sin pasado, sin prisa pero sin pausa, a pesar del hambre y las vicisitudes propias de los refugiados, María vivía y amaba, sin dejar de ser nunca una mujer trabajadora, incansable, dinámica, polifacética, emprendedora y llena de fe y gratitud.

María es buena, viene de lo bueno, y se dirige a lo bueno. Agradecida a Catalunya, a la que le abrió sus brazos al final de la década de los 50 y que ella describe como su segunda patria o el paraíso en la Tierra, publica ahora su obra poética (que ha titulado *De la nada* en un gesto de humildad) como regalo a todos los que han apoyado, querido y, en definitiva, gozado del privilegio de escucharla recitar y leer sus poemas. Su actual refugio de artista se halla en una población de la comarca de L'Anoia, de donde bebe y a la vez donde desemboca ese río de amor y vida, en el Bosc de l'Àliga (Piera).

MARCÉ, Matilde

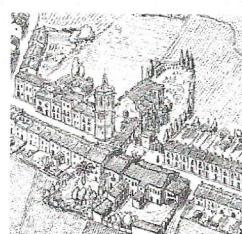
Cop d'ull al passat de L'Hospitalet
L'Hospitalet: Ateneu de Cultura Popular, 2003

Matilde Marcé i Piera neix a L'Hospitalet el 1928. El 1936 s'exilia amb la seva família a França, on acaba els estudis primaris i cursa quatre anys dels secundaris, tots a l'escola pública. El 1944 torna a la seva ciutat natal i cursa els últims anys de batxillerat al Liceu Francès de Barcelona. Treballa quatre anys d'administrativa i des de 1953 fins a 1972 treballa al despatx del negoci familiar d'exportació de verdures.

El 1978, obtingut el títol de professora de català, es dedica a l'ensenyament d'adults fins al 1994, quan es jubila. En reconeixement a la seva tasca en el camp de la llengua i la cultura catalanes, el 2002 rep la Medalla President Macià.

“El 1991, un fet puntual fa que escrigui el meu primer llibre, *Cop d'ull als motius de L'Hospitalet*. Aquest i els que segueixen, trets de *Memòries incompltes*, tenen un mateix fil conductor: el passat de L'Hospitalet. En aquest últim m'he endinsat en uns temps més llunyans (s. XVII, XVIII i XIX). A partir d'una recerca exhaustiva en diversos arxius, he intentat reflectir una mica, i amb les degudes reserves, la societat d'aquell moment i l'entorn en què naixien, vivien i morien, aleshores, els hospitalencs. És tan sols un esbós, queda molt de camí per recórrer si volem saber-ne més, del nostre passat.”

Matilde Marcé

**COP D'ULL
AL PASSAT DE
L'HOSPITALET**

Matilde Marcé i Piera

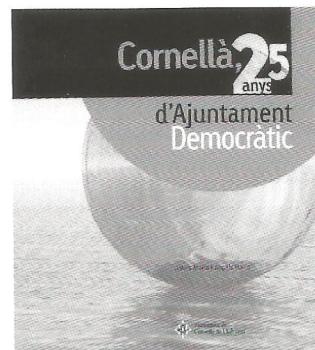
MARÍN, Àngels; MARÍN, Dolors

Cornellà: 25 anys d'ajuntament democràtic
Cornellà: Ajuntament de Cornellà, 2004

“A veces, es la unidad civil quien hace ver a los partidos políticos como son las cosas y los salva del error, y, a veces, son los partidos políticos quienes deben cerrar filas y unirse para evitar el desastre. Es esta cuestión, a mi parecer, la más destacable del libro *Cornellà, 25 anys d'ajuntament democràtic*, que han escrito la historiadora y la periodista Dolores Marín y Àngels Marín, vecinas de L'Hospitalet y con un largo historial a sus espaldas, que acredita la veracidad y la independencia de pensamiento, algo capital en un trabajo cómo éste, escrito por encargo del ayuntamiento de la ciudad.”

Carles Navales a «La Metròpoli», *La Vanguardia*

“Cornellà, la ciutat veïna, és un exemple de la tasca feta durant 25 anys per la societat civil i els seus representants, els ajuntaments democràtics, per donar la volta a les herències del franquisme. Si avui Cornellà, com altres ciutats del cinturó de Barcelona i la resta d'Espanya, és una ciutat moderna amb projecció de futur és perquè va ser capaç de reconvertir la seva capacitat d'il·luita obrera i cívica per demostrar que el que volia era treball i qualitat de vida. Això és el que explica aquest llibre, volgudament coral i sense noms propis perquè la tasca ha estat col·lectiva, tot i que hi han intervenit persones cabdals en la transformació no ja de la ciutat sinó del país. També s'ha intentat fugir dels balanços de gestió, d'aquí l'autoria per part d'una historiadora i una periodista. Pretén ser una aproximació a l'evolució i la transformació de Cornellà en aquests 25 anys tenint en compte que una ciutat és un ens viu que no es detura.”

Àngels Marín

MARÍN, Dolors

Editorial Nova Terra 1958 - 1978

Barcelona: Mediterrània, 2004

Francesca Bonnemaison. Educadora de ciutadanes

Barcelona: Diputació de Barcelona, 2004

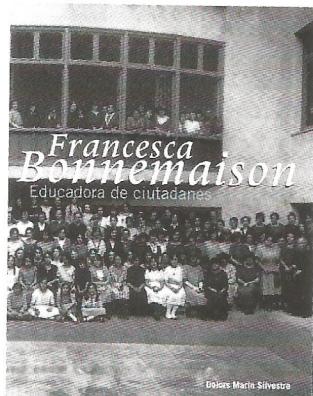
Doctora en història contemporània. Professora del Màster de Noves Professions de la UB, membre del grup d'investigació i del consell de redacció de Film-Història (UB).

En l'actualitat treballa al Museu Etnològic de Barcelona. Ha estat la coordinadora de l'exposició "Ètnic. De les cultures tradicionals a la multiculturalitat".

És membre de la Marxa dels Maquis i du a terme la seva tasca com a historiadora en diversos cercles de recuperació de la memòria històrica. Té dos fills a qui vol transmetre la seva afeció lectora i la seva curiositat envers el passat per transformar el present.

"*Francesca Bonnemaison. Educadora de ciutadanes*.

És aquesta una biografia d'una dona singular que va crear la primera biblioteca per a dones a Europa el 1909. Va crear també un espai propi on a partir de l'ensenyament les dones van accedir a nous espais que els havien estat vedats. L'obra de l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular de la Dona va ser aviat relegada pel franquisme, que proposava un model de dona submissa i relegada a l'espai privat."

Editorial Nova Terra 1958 – 1978. Un referent és una història d'uns editors que poc tenien a veure amb la *gauche divine* del seu temps. El grup editor de Nova Terra estava format per obrers manuals força inquiets i molt actius que volien millorar la situació de misèria cultural que comportava el franquisme. A partir de moviments de cristians de base i de contactes amb la immigració més polititzada es va anar consolidant un projecte editorial bilingüe que va acollir alguns dels millors escriptors de Catalunya.

Dolors Marín

Durant els anys 2003 i 2004 Dolors Marín ha publicat a les següents obres col·lectives:

«Anarcosindicalistas en L'Hospitalet. Un proyecto de autodidactismo obrero», dins: *El cinturón rojinegro. Radicalismo católico y obrerismo en la periferia de Barcelona. 1918-1939*. Barcelona: Carena, 2004.

La Barcelona rebelde. Guía de una ciudad silenciada. Barcelona: Octaedro, 2003

MARTÍN, Jaime

Invisible

Onil, Alacant: Ed. del Ponent, 2004

“Casi siempre, con aquellas cosas con las que mantenemos una larga y estrecha relación, acabamos teniendo sentimientos de amor-odio. Ya sea por exceso de roce o de confianza, el caso es que, últimamente, es lo que me ocurre con esta ciudad en la que he vivido toda la vida.

Ciertamente, de un tiempo a esta parte, no deja de encabronarme el hecho de tener la sensación de estar metido en una especie de videojuego absurdo donde para conseguir más puntos y sobrevivir debo ser más guarro y garrulo que ninguno y molestar tanto como pueda a mis conciudadanos.

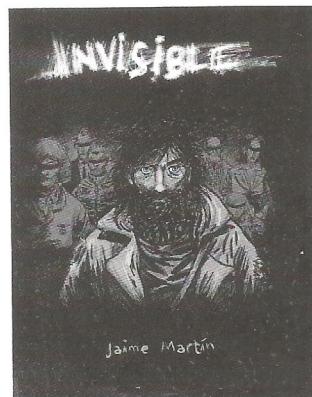
Para integrarme rápidamente estoy pensando en comprar (mejor sustraer) un ciclomotor a escape libre, después pasará los días festivos en un gran centro comercial, de vuelta a casa abriré la tapa de mis sesos para que la tele pueda vomitarme un poco de alimento y alegría, que son dos días.

Si tiene usted unos cuantos miles de euros o algún tipo de influencia (de la de verdad, no con la dependienta de la panadería) entonces dedíquese a especular, que todavía puntúa más. El caso es tocar las narices, porque si se queda fuera de contexto se las van a hacer pasar putas.”

Jaime Martín

“*Invisible* es fruto de esta sensación de vivir inmerso en esta poza de profunda idiotez. Si te apartan del rebaño y te “desprograman” ¿qué es lo que se ve? ¿Quién está peor, el tonto feliz o el lúcido tristeado ante el pastel que tiene enfrente?”.

Jaime Martín

Durant els anys 2003 i 2004, Jaime Martín ha publicat les següents obres col·lectives:

O chapapote móvese. Colectivo Chapapote, 2003

El arte del cómic erótico. Barcelona, 2003

El zorro. Barcelona: Azake, 2003

Innocents images. EUA: Metal Mammoth, 2003

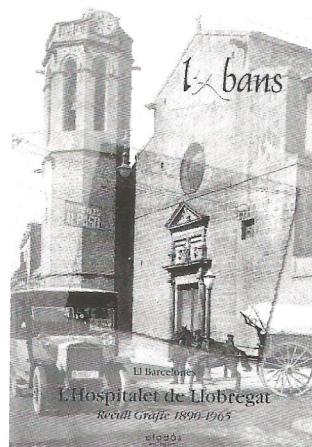

MASCARELL, Mireia

L'abans. L'Hospitalet de Llobregat. Recull gràfic 1890-1965
El Papiol: Efadós, 2003

L'autora, Mireia Mascarell i Llosa, antropòloga especialitzada en la història local de L'Hospitalet, ha realitzat la recerca de fotografies i documentació, i ha redactat els continguts de tot el llibre. En aquest procés ha comptat amb la col·laboració d'un consell assessor format per diverses persones, totes elles estudioses i bones coneixedores del passat de la ciutat. Però el veritable motor del volum ha estat l'extraordinària participació de més de 300 famílies que, durant dècades, han sabut guardar la història familiar i de la ciutat en els seus àlbums de fotos particulars.

“L'Abans és una col·lecció de volums sobre la fisonomia dels pobles de Catalunya i les vivències de la seva gent. En el volum dedicat a L'Hospitalet, podem mirar enrere i aturar-nos en el passat per conèixer i assaborir la saviesa popular, rica en vivències tan senzilles com complexes, i fins i tot aprendre'n coses. Els records que s'hi expliquen provenen dels testimonis vius de la història, avis i àvies que han experimentat un progrés accelerat de l'època que visqueren. Les experiències particulars són accompanyades en el llibre de fotografies històriques, la majoria d'aquestes anònimes i inèdites. Hi podem trobar temes, ordenats segons el calendari festiu de l'any, dedicats a les entitats i el folklore, vistes de carrers i panoràmiques de la població, edificis arquitectònicament destacats, esdeveniments històrics locals, festes majors, celebracions de festes de barri, fires, col·legis religiosos i laics, oficis avui perduts (baster, carreter...) i altres de transformats (boter, sabater, pagès...), comerços, personatges rellevants locals i indrets. El seu conjunt teixeix, gradualment, la història del poble.”

Mireia Mascarell

MINOVES, Ramon

Contes a la vora del mort
Barcelona: Columna, 2003

Ramon Minoves va néixer en un mas de L'Hospitalet l'any 1950, és llicenciat en ciències de la informació i professor de llengua i literatura a Torelló. Té publicats dos llibres de poesia i ara n'ha publicat un de contes.

*Havent tornat a l'indret on vaig néixer, sense reconèixer-lo
(A L'Hospitalet)*

“Sóc fronterer, d'aquest món de barreja
que ha ben marcat tot el meu tarannà.
Sóc de pagès, de cultius fets per l'aigua,
no gaire lluny del vinyet de secà.
Sóc de ciutat, del suburbi més xava.
Sóc ben mestís, i el més pur català.”

Fragments de poema del llibre *Roderes* (Ed. Columna)

“*Contes a la vora del mort*. En aquest recull de vint-i-cinc relats breus hi apareixen sempre morts i, sovint, en són els protagonistes. Morts poc abans de morir, morts en plena operació de trànsit i fins i tot morts ben vius que belluguen en el més enllà. Però no he volgut fer un recull sobre la mort, sinó sobre la vida. He procurat acostar-m'hi amb una mirada irònica, sobretot cap a aquesta vida que hom creu viure al marge de la mort. He procurat riure'm de la vida (en realitat, de les moltes maneres que hi ha de no viure la vida), i no m'ha importat riure'm del mort i de qui el vetlla. Però he procurat també (per raons òbvies en un viu opositor a mort) acostar-me a l'aiguabarreig de la mort i de la vida amb una burla amorosida sempre amb miques de tendresa.”

Ramon Minoves

NARANJO, Víctor

No tan secretos...

L'Hospitalet: Editores Clandestinos, 2003

“L'Hospitalet de Llobregat (no oblidem el riu, ni confonguem singularitats) és una ciutat abstracta, estranya, feta a cop de maó, amb un desgavell de presses pròpies d'èpoques sense sensibilitat urbanística (sense cap mena de sensibilitat, de fet), per donar cabuda a tots els immigrants humils que no podien pagar-se un habitatge menys suburbial, i amb molta honra. Així han crescut la resta de cosines germanes de l'àrea metropolitana.

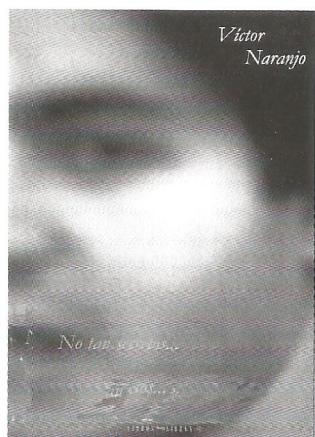
Actualment, tornem a rebre gent nouvinguda d'altres indrets, que segur que l'enriquiran i la faran ser més cosmopolita. Però, per mi, malgrat la valorable diversitat en serveis i persones, totes les ciutats són cares, agressives, selvàtiques i plenes de grans competències (això sense parlar de la dificultat de trobar aparcament; no diguem l'escandalós tema de l'allotjament, és a dir, de l'habitatge), i és que crec que l'entorn natural de l'home no és el ciment: personalment, prefereixo perdre'm en un bon paisatge del Pirineu, amb la virtut de creure'm que em moc lliurement per un indret ingovernable i sense governants. Per tant, disculpeu la meva sinceritat, la meva mania contra L'Hospitalet no és particular, sinó que la nostra ciutat, pel sol fet de ser-ho, em fa patir i ballar el cap i ficar l'estrès dintre del cos.

Alhora, no puc negar que L'Hospitalet és la ciutat on he viscut gairebé la major part de la meva vida. Aquí és on he sentit les primeres i majors sensacions i emocions: el primer enamorament (també l'últim), les més antigues amistats i bona part de les meves aventures artístiques... i em porta sovint, malgrat tot, no ho negaré pas, dolços records.”

Víctor Naranjo

“*No tan secretos...* és un recull antològic extret dels vuit llibres de poemes del Víctor Naranjo, que parlen de la pèrdua de la innocència, de l'amor i de tots els tòpics que plaguen les personals creacions poètiques de qualsevol sensibilitat pròpia dels nostres temps convulsos, canviants, oscil·lants.”

Víctor Naranjo

NARANJO MORENO, Juan Luis

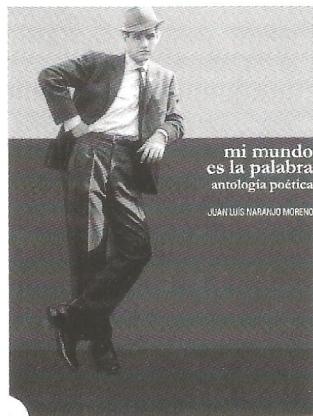
Mi mundo es la palabra. Antología poética
L'Hospitalet: Editores Clandestinos, 2003

Nacido a mediados de los años 40 en Castilleja de la Cuesta (Sevilla), emigrado a Barcelona con tan sólo 4 años y habiendo vivido más de 20 años en L'Hospitalet, Juan Luís Naranjo Moreno siempre ha poseído una extraordinaria sensibilidad artística, repleta de unas convicciones idealistas y románticas que han impregnado toda su obra.

Pese a tener que trabajar desde muy joven, en una dura época llena de sacrificios que lo llevó en los años 60 a vivir por un tiempo en Francia y Alemania, nunca dejó de plasmar sus inquietudes con la pintura, la escultura y, sobre todo, escribiendo una gran cantidad de poemas.

En sus versos habitan los vínculos y la soledad, la plenitud y el desasosiego, la esperanza y la derrota, pero, por encima de cualquier otro, los universales temas del amor, el paso del tiempo, el hedonismo y el destino del hombre enfrentado a sus miedos y contradicciones, y a las injusticias y sufrimientos del mundo que le ha tocado vivir.

Viajar por esta poesía es adentrarse en el clasicismo y, a la vez, en la vanguardia, con una voz originalísima y honesta, reflejo directo de un profundo mundo emocional interior.

OROBITG i DELLA, M. José

Esqueixada de versos

Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2004

“L'Hospitalet sempre tindrà un raconet al meu cor. A diverses biblioteques de la ciutat hi vaig treballar durant divuit anys. Els barris de Collblanc, la Florida, Santa Eulàlia, els seus veïns, les associacions van ser per a mi companys de viatge. Junts, vam compartir projectes i il·lusions entorn als llibres, a la lectura.

Vaig iniciar el meu camí en el món de l'escriptura al taller de Zulema Moret, El placer de escribir, on amb altres companys publiquem *Armario de palabras*, recull dels nostres poemes, l'any 1999. El relat *Benvolguda Camille*, homenatge a l'escultora Camille Claudel, va ser finalista del XI Concurs de Narrativa Mercè Rodoreda i publicat al 2001 dins *Aquest capvespre de foc i flames*. El 2004 es publica *Esqueixada de versos*.”

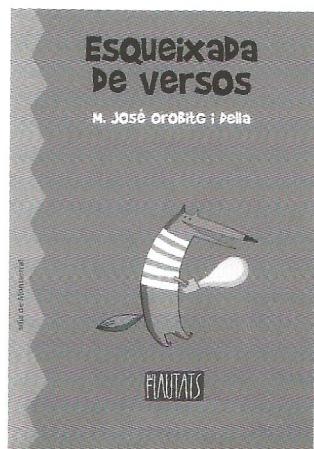
M. José Orobitg

“*Esqueixada de versos* s'ofereix als petits (i grans amb esperit encara il·lusionat) lectors com un plat preparat amb cent grams de tendresa, moltes gotes d'humor i alegria i una culleradeta ben plena d'amor.

Us recomanem prendre'l en un lloc tranquil, a recer de les presses, envoltats de silenci. Tasteu cada poema, cada vers en petites porcions, mastegant-los a poc a poc i, tancant els ulls, assaboriu-los.

I si us en sobra, si us plau, no el guardeu al congelador. Compartiu-lo! El plat és a taula. Bon profit!”

M. José Orobitg

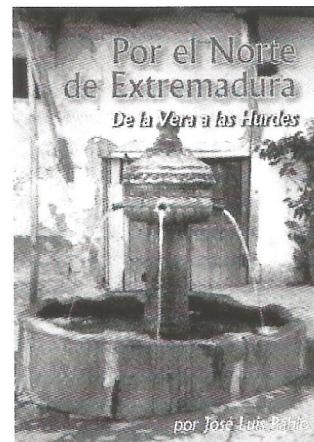
PABLO, José Luis

Por el Norte de Extremadura. De la Vera a las Hurdes

Cáceres: Macal, 2003

José Luis Pablo Sánchez nació en Navalmoral de la Mata (Cáceres) en 1954. Realizó sus estudios de filología e historia en la Universidad de Barcelona. En 1978 comienza su labor en la enseñanza en L'Hospitalet. La ciudad le conquista y decide instalarse en la misma. En 1998, un problema de salud le obliga a quedarse en casa y se lanza a la lectura de una manera compulsiva. Según cuenta él mismo: "de no haber leído aquel montón de libros, nunca hubiera sentido la necesidad de escribir. El tiempo juzgará si la decisión fue acertada."

"Después de *Nostalgia de una pasión*, José Luis Pablo cambia de registro y, caballero en un turismo y en compañía de su buen escudero Lorenzo, se lanza a la aventura para ofrecernos ahora un libro de viajes. El sueño, largamente acariciado por el autor, de recorrer pausadamente las comarcas cacereñas de La Vera y Las Hurdes se ve al fin cumplido. Y a la vez que cumple su sueño nos da la oportunidad de conocer los parajes veratos y hurdanos, pasear por las calles de sus pueblos, hablar con sus gentes y casi, casi, respirar sus olores. Sin embargo, no es difícil percibirse de que su mirada no es objetiva ni imparcial: a través de sus ojos de enamorado, que no escatiman elogios ni alabanzas, vamos recorriendo estas tierras extremeñas. El paisaje natural nos impresiona, el paisaje humano nos conmueve... ¿Estará exagerando el autor, cegado por el amor a su tierra? Tajantemente, no: si el lector, llevado por la curiosidad y el espíritu viajero, recalca por La Vera y Las Hurdes algún día, comprobará muy de veras que nuestro autor no exagera un ápice."

José Luis Pablo

PASTOR PETIT, Domènec

La República devastada. Crònica negra del caïsmo antirepublicà

El Prat de Llobregat: Rúbrica, 2004

Domènec Pastor Petit (L'Hospitalet de Llobregat, 1927) és un historiador especialitzat en qüestions d'espionatge i serveis secrets. Ha publicat des de multitud d'investigacions sobre el món de l'espionatge fins a novel·la, assaig i teatre. A més de col·laborar en la premsa diària i la televisió. De formació autodidacta, ha estat un demòcrata militant contra les dictadures de dreta i d'esquerra i un viatger incansable; i, alhora, un enamorat de la màgia del cinema, cosa que l'ha portat a fer d'assessor de la Warner Bros o la BBC en temes d'intel·ligència.

Ha publicat: *Los dossier secretos de la guerra civil* (1979), *Espies catalans* (1984), *Hollywood respon a la guerra civil* (1988), *Diccionario enciclopédico del espionaje* (1998). Està a punt d'enllestar *La meva autobiografia. Amb Guerra Civil i Revolució*, i des de 1995 està dedicat a una tasca d'envergadura: un diccionari enciclopèdic sobre espionatge, terrorisme, màfies, amb el lema "No hi ha terrorisme sense imperialisme. Vers el 2050-70, les màfies s'hauran emparat de tot el planeta".

PERELLÓ, Joan

Passejant pel carrer d'Enric Prat de la Riba
L'Hospitalet: Ateneu de Cultura Popular, 2004

Joan Perelló va néixer a L'Hospitalet l'any 1928. Va treballar amb olis i greixos al Poble Nou durant més de 40 anys. Va ser alcalde de la ciutat entre 1977 i 1979. Ha publicat un llibre sobre el carrer on ha viscut tota la vida. És el tercer llibre que escriu, tots ells dins la col·lecció La Medusa de l'Ateneu de Cultura. L'any 1993 apareix *Un bocí de L'Hospitalet, un temps, una gent*, i l'any 1998, en companyia de Matilde Marcé i Ramon Morales, *Tres hospitalencs s'expliquen*.

"Seria ingenu per part meva intentar presentar l'amic Joan Perelló... si us endinseu en la lectura del llibre, ben aviat tindreu una idea claríssima del seu tarannà, de la seva personalitat, del seu bon fer, de la seva cordialitat, de l'evident sinceritat.

Llegint aquest passeig pel carrer d'Enric Prat de la Riba m'ho he passat molt bé: l'interès no decau mai, la manera de dir és espontània, acurada i plena de girs nostrats, molt de casa. És un text sense artificis, molt ben escrit, que té la virtut de fer un retrat exacte d'una gent, d'uns fets, d'un món que per molts ja només existeix en els racons de la memòria. I és explicat amorosament, amb espurnes d'ironia o d'humor sàviament dosificades."

Francesc Marcè Sanabria
(de la presentació del llibre l'abril de 2004)

Joan Perelló i Masllorens

PASSEJANT PEL CARRER
D'ENRIC PRAT DE LA RIBA

PRADO, Diego

Las espigas de la imprudencia
Barcelona: La Busca, 2003

“Temo que hablar de mí signifique, evidentemente, hablar de otro, de un Mister Hyde inofensivo que utiliza mi rostro, mi nombre y hasta mi desodorante. Es un tipo escurridizo, no cabe duda, e incluso puede que sea el auténtico autor de estas palabras, no sabría decirles. Porque él y yo no nos hablamos, a lo sumo nos escribimos; o mejor dicho, me escribe él a mí constantes reproches en forma de versos, cuentos, novelas enteras. Y se queda el tío tan ancho, buscándose las cosquillas, recordándose que en el fondo somos muy parecidos, dos solitarios en una isla que no es la tierra natal sino la isla que conmigo siempre va. Como conmigo va este polizón que plaga a Diego Prado, que le lanza puyas en forma de palabras, e interrumpe su sueño, su vida cotidiana tan gris como cualquier otra. Pero, qué quieren que les diga, le he cogido cariño. A veces, en mitad del día, le añoro y aguardo las noches del barrio de Can Serra para convocarle y que me cuente de esa isla que sólo él ve, y de ese mundo de libros y callados quijotes en que mora. En realidad hace años que convivimos juntos, intentando comprendernos, complementarnos, ser uno y siempre el mismo. Algo difícil para dos tipos que llevan años intentando vivir del cuento. Pero, al fin, parece que hemos llegado a un acuerdo satisfactorio: él escribirá los libros y yo cobraré los derechos. No hay mal que por bien no venga.”

Diego Prado

“No me atrae nada la imagen del triunfador y quizás por eso, consciente de mi prestigio de autor anónimo, he defendido el género del cuento. *Las espigas de la imprudencia* ‘fa cinc céntims’ de mi labor como cuentista, un libro cuyas historias indagan en el otro lado de las cosas, frontera de la que nos hablaba Borges tomando un verso de *Poeta en Nueva York* de Lorca, y que pone en entredicho la supuesta lógica y el orden de lo que nos empeñamos en llamar mundo real. Los personajes de estos cuentos son seres anodinos, grises y aburridos que, de pronto, sin esperarlo, se ven al otro lado de esa frontera. Se trata, pues, de una vuelta de tuerca a lo cotidiano, a lo aparentemente normal. Pero no puede uno fiarse. Vivir es una constante imprudencia que no debe cogernos desprevenidos. Vamos, quien avisa no es traidor.”

**Las espigas
de la imprudencia**

Diego Prado

Prologo de David Torres

Diego Prado

Puig, Ivan

El legado de las utopías. Un viaje desde Buenos Aires al corazón de la selva Lacandona

Barcelona: Carena, 2004

Bebés sanos y seguros

Barcelona: Juventud, 2003

“El meu nom és Ivan Puig i Tost, i he cursat estudis periodístics a Buenos Aires, ciutat en què, en diferents etapes, he passat tres anys; a més, aquí, a casa nostra, sóc tècnic superior en producció d'audiovisuals, ràdio i espectacles. En l'actualitat presento i dirigeixo un programa radiofònic de crítica política en clau d'humor, anomenat *Amb tot el respecte*; així mateix, col·laboro en un parell de mitjans gràfics i em dedico a la creació literària. A aquestes dades més formals, vull afegir la que més m'omple d'orgull: sóc de L'Hospitalet. Aquí vaig néixer, crèixer i aquí visc, i si bé la meva experiència m'ha ensenyat a considerar-me ciutadà del món per davant de tot i a entendre que l'estrangeur només és l'aliè al nostre cor, tinc les meves arrels a L'Hospitalet. Enrere varen quedar aquells temps en què la gent ens considerava només un poblet dormitori, i ara som molts els que estem disposats a seguir apostant per la cultura en aquesta ciutat. Així doncs, esteu tots convidats a descobrir-la.”

Ivan Puig

“*Bebés sanos y seguros. Desde el embarazo a los tres años.* El llibre és una guia de nadons centrada específicament en la seguretat: en la llar, l'escola, el parc, els passeigs, amb les mascotes, etc.

Aquest llibre sempre tindrà un lloc especial en el meu cor per diferents motius: perquè fou el primer, perquè el vaig escriure, valgui la redundància, amb la persona que em va ensenyar a escriure, i perquè, sobretot, va començar a prendre forma quan naixia el *bebé sano y seguro* que més he estimat fins ara, la meva neboda Laura.

El legado de las utopías. Els experts dirien que som davant d'una novel·la de no-ficció, o d'un llibre classificat dins del gènere de la literatura de viatges; jo, que no sóc expert, m'agrada definir aquest relat, simplement, com una història humana. *El legado de las utopías* és un recull de les experiències viscudes en sis viatges a l'Amèrica Llatina, al voltant dels tres continents que la formen. A mesura que avancen les seves pàgines, aquesta experiència individual es transforma en una de col·lectiva, essent aquest llibre el llibre de tots.”

Ivan Puig

El legado de las Utopías.
Ivan Puig.

Un viaje desde Buenos Aires al corazón de la selva Lacandona

RUBIRALTA, Fermí

Una història de l'independentisme català
Lleida: Pagès, 2004

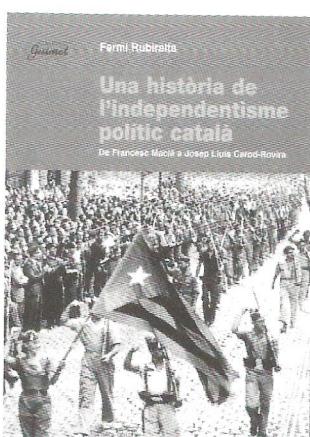
Joan Cornudella i Barberà (1904-1985). Biografia política

Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2003

Fermí Rubiralta i Casas va néixer l'any 1959 a Santa Eulàlia, barri on va transcorrer la seva infantesa i joventut, abans d'anar-se'n a viure al País Basc, on resideix actualment. Llicenciat en història contemporània per la UB i doctor en ciències polítiques per la del País Basc, és especialista en l'estudi del moviment independentista.

Ha publicat dues recerques sobre formacions nacionalistes radicals, *Orígens i desenvolupament del PSAN (1969-1974)* (Barcelona, 1988) i *De Maó a Castelao* (Santiago de Compostel·la, 1998). És autor també d'una anàlisi comparada dels nacionalismes radicals peninsulars, *El nuevo nacionalismo radical. Los casos gallego, catalán y vasco* (Donostia, 1977).

Una història de l'independentisme polític català. De Francesc Macià a Josep Carod-Rovira, passant per Daniel Cardona, Joan Cornudella o Josep Guia, aquesta obra recull per primera vegada una visió de conjunt de la història del moviment independentista polític català per mitjà d'un estudi d'interpretació i de síntesi que abraça quatre períodes del segle XX (els primers anys del segle i la dictadura de Primo de Rivera; la república i la Guerra Civil; el franquisme, i la transició i el període constitucional), establint i caracteritzant tres etapes prou diferenciades en el seu desenvolupament: separatisme, secessionisme i sobiranisme.

Joan Cornudella i Barberà (1904-1985). Biografia política. La biografia política i personal de Joan Cornudella i Barberà (secretari general d'Estat Català durant la guerra civil, fundador i dirigent del Front Nacional de Catalunya al llarg de tot el franquisme i la transició política; militant del Partit dels Socialistes de Catalunya, i membre del Parlament de Catalunya els darrers anys de la seva vida) resumeix un bon tros de la història mateixa del nacionalisme radical català: el tram que conduceix del vell separatisme de preguerra al moviment independentista contemporani.

SÁNCHEZ, Jorge

El camino del viajero. Mi séptimo viaje alrededor del mundo
Madrid: Dilema, 2004

“Bienaventurados los que no viajan jamás
y los que apenas sienten deseos de conocer países remotos,
ya que ellos gozarán de una vida apacible
y llena de regocijo.

Bienaventurados también los amantes de los viajes
que en sus períodos vacacionales recorren brevemente
diversos lugares del planeta,
pues ello les aportará enseñanzas enriquecedoras
y les colmará de experiencias dichosas.

Pero ¡Ay de aquellos que han osado emprender
el Camino del Viajero!

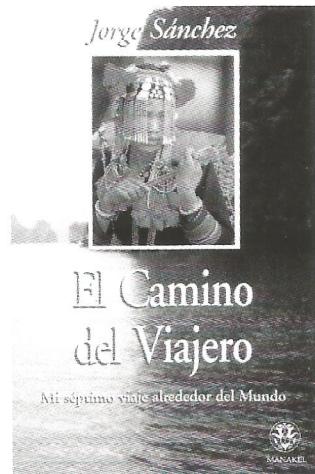
Porque ello no les dejará ni un momento de quietud
y les sustraerá de los demás intereses del mundo;
se afanarán únicamente por intentar satisfacer en vano
la insaciable pasión por los viajes
y nunca considerarán haber viajado lo suficiente.

A esas almas vagabundas sólo les aguarda desasosiego
e infinita ansiedad por aprender sin cesar sobre todos los
rincones de la Tierra,
sobre la naturaleza de los seres que la pueblan,
y sobre el significado de su propia existencia.”

Jorge Sánchez

El camino del viajero nos describe un largo y azaroso
viaje alrededor de la Tierra, el séptimo realizado por
Jorge Sánchez, que ha dedicado la mayor parte de su
vida a recorrer la totalidad de los 194 países del planeta
contando para ello con escasos medios económicos,
pero, derrochando astucia y gallardía.

Desde las exuberantes jungas de Papúa Nueva Guinea
a las entrañas de la impenetrable Siberia, el autor nos
va descubriendo lugares apasionantes y de difícil acceso
cruzándose en su deambular con personajes intrépidos
y poco convencionales, viajeros al igual que él, que
han hecho del viaje su razón de ser: un instrumento
para saborear constantemente la quintaesencia de la
vida y, de este modo, comprender mejor el fascinante
mundo que nos rodea, las maravillosas gentes que lo
pueblan y el sentido de la propia existencia humana.

SANTACANA, Carles

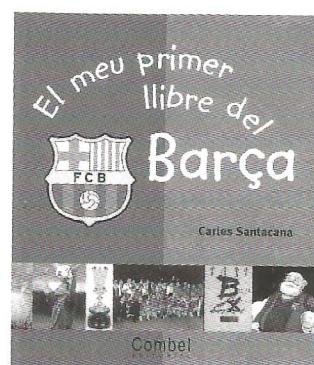
El meu primer llibre del Barça
Barcelona: Combel, 2004

Le nationalisme catalan
Paris: Ellipses, 2004

La Mancomunitat de Catalunya i la política esportiva
Esplugues: Consell Català de l'Esport, 2004

Carles Santacana (Barcelona, 1961), historiador, és professor de la Universitat de Barcelona. President del Centre d'Estudis de L'Hospitalet. També col·labora habitualment als diaris *Avui* i *La Vanguardia* i en revistes especialitzades. Coordinador de la recerca *Col·lectivitzacions al Baix Llobregat 1936-1939*, és coautor de *L'altra olimpíada: Barcelona 1936* i *Història il·lustrada de l'esport a Catalunya*.

SANTACANA, Carles [et al.]. *L'esport s'anuncia*. Barcelona: Entitat Autònoma del Diari Oficial i de Publicacions, 2003

Jordi Casasas
Carles Santacana

SANTJOAN, Sergi

El camí dels guarans

Barcelona: Viena, 2004

Qui va denunciar en Joan Gràcia?

Lleida: Pagès, 2003

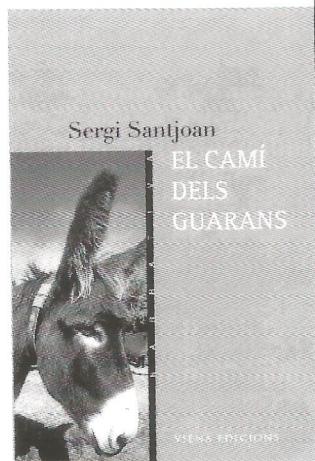
“Pel que fa a la meva relació amb L'Hospitalet, us haig de dir que és la meva primera ciutat, ja que després he viscut a diversos llocs fins anar a parar a Vallromanes, un poblet tranquil del Vallès Oriental.

Vaig néixer a Barcelona l'any 1967, en un any en què ja era massa tard per néixer a casa i massa aviat per fer-ho en una ciutat on encara no hi havia hospitals. Barcelona seria, doncs, circumstancial. No hi he viscut mai, tot i que els hospitalencs, quan sortíem a fora, tendíem a dir que érem de Barcelona. Naixia el 9 de febrer a la Gran Via però el dia dels enamorats entrava per la porta d'un petit pis de Santa Eulàlia davant de la via del tren, que seria testimoni de la meva infantesa fins que els polítics van tenir la mala idea de soterrar-lo. D'aquella Santa Eulàlia, recordo les indústries tèxtils, les plantes baixes i, sobretot, la via del tren, davant de la qual la canalla ens esperàvem per veure passar el carrilet blau i, més ràpid, el verd. Hi posàvem piles i monedes que les rodes aixafaven. Després anàvem a passejar als camps, on hi havia horts, canals amb aigua i papallones blanques. Com tants altres, vaig deixar la meva ciutat el 1992, quan tenia 25 anys, i la ciutat em treia el tren, els camps i hi plantava més cases, més indústria i més cotxes, per no dir més gent rara. Encara la guardo al cor, en l'episodi més tendre de la meva vida: els anys d'infant. I m'agraden els petits contactes com ara aquest.”

Sergi Santjoan Calvano

El camí dels guarans és una novel·la molt breu amb què l'autor va guanyar el 25è premi de narrativa Goleta i Bergantí. Un jove català de travessa pels Pirineus arriba accidentalment a una granja en una vall del País Basc on es crien guarans, una mena d'ase en perill d'extinció. I la seva vida canvia.

Qui va denunciar en Joan Gràcia? va guanyar el Premi Ferran Canyameres 2003. Durant la postguerra, a un jove capellà de comarques se li encomana l'assistència religiosa d'un condemnat a mort per desafecció al règim franquista i producció de literatura subversiva. El pres només s'avindrà a posar-se en mans del seu tutor espiritual a canvi que aquest descobreixi el delator que l'ha portat a la presó.

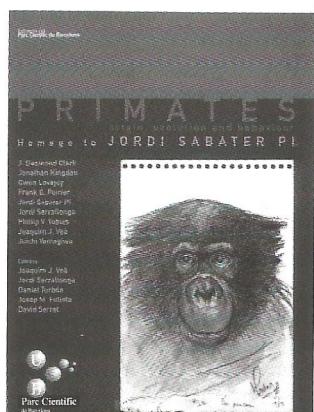
SERRALLONGA, Jordi

*Primates. Origin, evolution and behaviour:
homage to Jordi Sabater Pi*

Barcelona: Edicions del Parc Científic de Barcelona, 2003

Jordi Serrallonga Atset és director d'HOMINID Grup d'Orígens Humans (Parc Científic de Barcelona-Universitat de Barcelona) i professor universitari de prehistòria i evolució humana, alhora que guia i coordina viatges a l'Àfrica amb Ciencia y Aventura Safaris. Es defineix a si mateix com un primat domesticat per la cultura i apassionat per la ciència. Va estudiar en diferents centres educatius de L'Hospitalet, primerament al col·legi públic Immaculada (avui equipament cultural), després en el també col·legi públic Josep Janés, i, finalment, a l'Institut de Batxillerat Mercè Rodoreda. A més de viure a la nostra ciutat durant molts anys, també va col·laborar activament amb l'Aula de Cultura de Sant Josep, i en acabar els estudis universitaris fou premiat amb un ajut econòmic provinent de la primera edició de les Beques L'Hospitalet atorgades per l'Ajuntament. Entrà a treballar durant un temps en el Museu de L'Hospitalet, fet que aprofità, entre altres projectes, per desenvolupar les tasques de comissari científic de l'exposició itinerant "El primat humà. Orígens i evolució de la nostra espècie". Podem dir que, després d'estar excavant i investigant durant 10 anys sobre els nostres orígens humans a Tanzània, també presumeix d'haver excavat i cercat els orígens de L'Hospitalet a indrets tan insospitats com el parc de Can Buxeres (quan només era un marrec aprenent d'Indiana Jones) o a Can Torresolanes (aquí sí, per encàrrec del Museu).

"*Primates* és un llibre editat per cincs dels seus autors (Joaquim J. Veà, Jordi Serrallonga, Daniel Turbón, Josep Maria Fullola i David Serrat) amb l'ànim de retre homenatge al pare de l'etologia i la primatologia al nostre país: el professor Jordi Sabater Pi (codescobridor de les capacitats culturals del ximpanzé junt amb Jane Goodall, i el primer investigador que estudià els goril·les de costa en el seu hàbitat natural). Es tracta de la primera monografia publicada pel Parc Científic de Barcelona amb la col·laboració del Centre Especial de Recerca en Primats de la Universitat de Barcelona i HOMINID Grup d'Orígens Humans, i en poc temps ha esdevingut un llibre de referència obligada per a tots aquells investigadors que —des de la recerca interdisciplinària— intenten reconstruir l'origen, evolució i comportament dels primats, l'ordre al qual pertanyem tots els humans: *l'homo sapiens*."

Jordi Serrallonga

SOLER I AMIGÓ, Joan

D'on vénen els nens i com es fan segons la tradició popular

Tarragona: El Médol, 2004

Llegendes de Catalunya. Primers comtes catalans

Ed. Farell, 2004

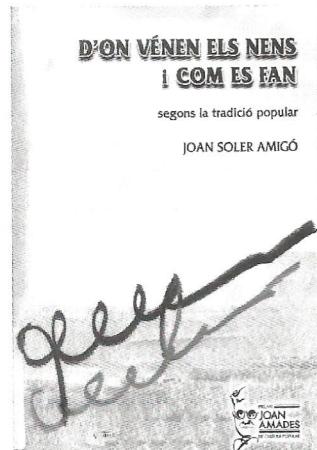
Rebels a Tramuntana

Barcelona: Columna, 2003

Joan Soler i Amigó (Badalona, 1941) ha treballat durant molts anys com a tècnic en educació a l'Ajuntament de L'Hospitalet. És pedagog i especialista en cultura popular. Ha publicat diversos llibres sobre aquest tema: *Festes tradicionals de Catalunya*, *Mitologia catalana*, *Enciclopèdia de la fantasia popular catalana* o *Cultura popular catalana*. També ha publicat l'assaig *Els enllocs: els temps i els horitzons de la utopia*.

Rebels a Tramuntana. Això es va signar en rigorós secret el 13 d'agost de 1659 pel cardenal Mazarino, ministre de Lluís XIV de França, i per Luís de Haro, ministre de Felip V de Castella: "Tots aquests comtats i vegueries del Rosselló i el Conflent, homes, burgs, vilatges, boscos, riberes, país pla... quedaran irrevocablement incorporats a la Corona de França". Les Corts catalanes ni tan sols van ser consultades, ni els mateixos rossellonesos. Després d'això, la repressió i els intents de rebel·lia...".

D'on vénen els nens i com es fan segons la tradició popular. Qui els porta? On s'encarreguen? On es van a buscar —en referència a allò d'"anem a buscar una criatura"—? Qui els fa? Els nens i les nenes vénen, esdevenen, bomben la panxa de la mare, fins que, un bon dia, l'aniversari del qual es recordarà tota la vida, diuen, amb una forta ploradissa: ja sóc aquí! La idea d'aquest llibre va sorgir tot preparant una xerrada que l'autor havia de fer a l'escola pública de primària Patufet Sant Jordi de L'Hospitalet. Quina bona pensada!

SOLIAS, Josep Maria

Rubricatum. Roma al Baix Llobregat

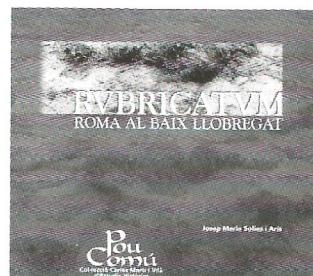
Sant Boi de Llobregat: Ajuntament de Sant Boi, 2003

“L'Hospitalet, per mi, és com una droga. Si en consumeixo em fa mal, si no ho faig, em sento malament. La ciutat és la gent i és el territori; per mi, però, té una altra dimensió: la del temps. Un espai inexistent en l'actualitat però que l'ha configurat. Generacions de gent que no coneixerem, espais inconeguts, activitats ignotes, costums sorprenents, realitats radicalment diferents. Tot això forma part, també, de l'esperit de la ciutat, encara que no ho sapiguem veure.”

Josep Maria Solias

“*Rubricatum* vol dir vermellós. És el nom que els romans van donar al nostre riu. Un curs d'aigua que, en època romana, arrossegava tanta terra que li va donar un nom i un fill: el delta. *Rubricatum* és la publicació que acompanya una exposició amb el mateix nom i que mostra una realitat desconeguda del Baix Llobregat i L'Hospitalet: la cultura romana i com va influir sobre la nostra comarca, des de diferents punts de vista: com a civilització que modela el caràcter d'un país i com a ocupació del territori que en modifica la fesomia.

En aquesta publicació es fa un repàs als trets fonamentals de la cultura romana al Baix Llobregat, amb especial deteniment en fets com: la relació amb els ibers, el pobladors anteriors, la intervenció de l'emperador August i les legions romanes amb la creació de la xarxa viària i la fundació de la ciutat de Barcino i, especialment, amb l'explotació dels recursos econòmics del territori i les seves conseqüències econòmiques i pel medi ambient.”

Josep Maria Solias

TRAYNER, M. Pau (coord.)

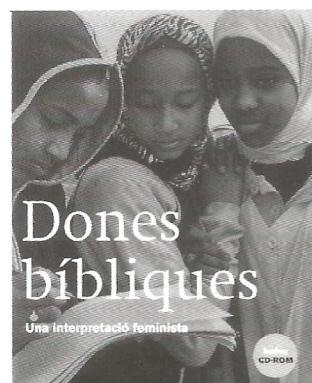
Dones bíbliques. Una interpretació feminista
Barcelona: Mediterrània, 2004

“Quasi sempre, els escrits que s’editen o els llibres que s’escriuen són quelcom molt teu i el reflex dels espais o temes que tenen importància a la teva vida. Com podeu veure, els títols d’allò que m’han editat es poden classificar en els àmbits de la problemàtica de les dones populars, la solidaritat i la teologia feminista. Tot, escrit des d’una perspectiva de gènere. Els últims anys m’han preocupat molt les desigualtats entre homes i dones, la injustícia que beneficia unes poques persones marginant la majoria pobre i la religió que moltes vegades esdevé opressió i no llibertat per a les dones. Una altra peculiaritat és que tot està escrit en equip. Em sento molt més còmoda podent comentar, analitzar i discutir coses abans de donar-les per vàlides, i la suma de diferents maneres de veure, viure i sentir enriqueixen els comentaris que més tard queden fermes en el paper per a la posteritat.”

M. Pau Trayner i Vilanova

Les dones sempre hem estat presents en la història humana i en les comunitats de fe, de manera activa, agosarada moltes vegades, desinteressada i de servei. Quasi bé sempre, hem desenvolupat tasques de responsabilitat, en benefici de tot el grup. Però aquest treball de les dones mai no ha surtat. Resta silenciós i amagat sota el predomini masculí, que s’ha autoproclamat protagonista de la història humana i eclesial.

El treball *Dones bíbliques* tracta sobre les dones de la Bíblia, la seva història, el seu lligam amb Déu i la capacitat d’entrega i de servei que han desenvolupat en les seves comunitats.

A més d'aquest llibre, ha participat a:
Atrevir-se a la diversitat. Segon sínode europeu de dones. Barcelona: Mediterrània, 2004.

VACA, Josep Oriol

Més enllà hi fa bon dia
Barcelona: Maikalili, 2004

“Tot i que no hi resideixi, el meu itinerari vital s'annexiona a L'Hospitalet. Aquí s'alleta no la vocació, ans la cristal·lització. Un tram de la meva vida que ressona a les pàgines de *Més enllà hi fa bon dia*. He escrit cançons, poemes i prosa que ja s'aboca en publicacions. Sempre coses molt intimistes. Des d'aquest plàtol vilatà, quelcom m'esperona per atenyir el gran públic.”

Josep Oriol Vaca

“*Més enllà hi fa bon dia*. Ningú pren vida a còpia d'esprémer llàgrimes imprevistes. Com ara, aprenent a ballar l'eterna cançó d'amor solitari... però prenent la maneta d'un fill que se li assembla, o és que és ell disfressat. No guanya la partida humana sense ni tan sols moure fitxa.”

Josep Oriol Vaca

VENTURA, David

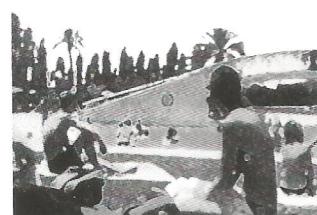
Estic treballant per arruïnar la meva vida
Cerdanyola del Vallès: Montflorit, 2004

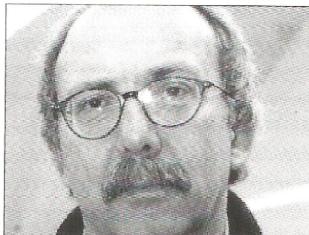
David Ventura (Barcelona, 1974), després de pagar-se els estudis d'història moderna i contemporània i de periodisme treballant en oficis insensats, sembla que es guanya la vida fent de periodista a Televisió de L'Hospitalet. A més, i per amor a l'art, també punxa música negra a Ràdio L'Hospitalet. S'ha passat mitja vida a l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana (AJELC). Ha publicat relats en diversos llibres col·lectius. *Estic treballant per arruïnar la meva vida* és el seu primer llibre en solitari.

El narrador hauria d'haver cancel·lat aquella cita amb la noia que apareixia sempre vestida de colibrí, i la noia no hauria d'haver anat al majestuós Palau de l'Automòbil per apedraçar les conseqüències del seu insomni. No obstant això, mai no s'havia vist tanta persistència en el fracàs propi, ni tanta afició a fer-ho tot al revés. És difícil fer bé les coses, però també és difícil fer-ho tot sempre malament. En aquest recull de contes es demostra que el fracàs estrepitos és possible i que, a més, es pot fer sense perdre el sentit de l'humor.

David Ventura

*Estic treballant
per arruïnar
la meva vida*

VILA, Jesús A.

El Baix Llobregat, una comarca de contrastos
Manresa: Angle, 2004

El fruit de la foscor

Sant Feliu de Llobregat: Ajuntament de Sant Feliu, 2003

Sant Boi, ciutat singular

Sant Boi de Llobregat: Ajuntament de Sant Boi, 2003

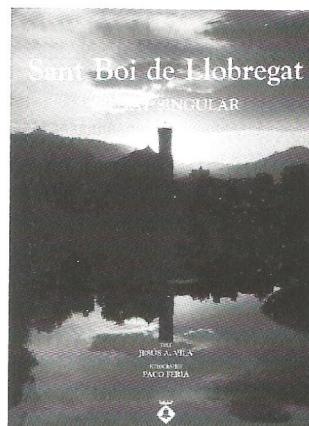
“L'autor de referència ha passat per l'experiència de fer fills, de plantar arbres i d'escriure llibres i darrerament ha reflexionat sobre el plaer i les sensacions en aquests exercicis hiperbòlics. No hi ha dubte que fer fills aporta més plaer que plantar arbres i plantar arbres més que no pas escriure llibres. D'altra banda, escriure llibres és força menys transcendent i necessàriament menys peremptori que no pas plantar arbres i plantar arbres menys transcendent i peremptori que fer fills. Si això és del domini públic i es pot rebatre malament... per què carai aquest home dedica més temps, insistència i persistència a la tasca incomprensible de l'escriptura en lloc de a la feina mes amable de la reforestació o a la més sublim de la reproducció compulsiva?

Són els misteris insondables d'un exercici que té poques explicacions. I que cal celebrar, com ho fem ara, perquè no és habitual que aquesta dèria afecti tanta gent sotmesa a un mateix territori, que a força de ser hospitalari en la història, ha esdevingut inhòspit en moltes memòries recents.”

Jesús Vila

“Una peça teatral, guardonada amb el IV Premi de Teatre la Carrova d'Amposta (2000) i estrenada al teatre de La Lira Ampostina el 28 de desembre de 2001. Un llibre de presentació de la història i la realitat de Sant Boi de Llobregat, a mitges entre la síntesi històrica i l'exercici divulgatiu, encarregat a l'autor per l'Ajuntament d'aquesta localitat per convertir-se en el llibre oficial de protocol. I un llibre també d'encàrrec del Consell Comarcal del Baix Llobregat, en format de guia turística amb rutes, que aplega des de Montserrat fins al delta i la plana costanera són les darreres produccions de l'autor editades respectivament l'any 2003.”

Jesús Vila

VIVES SARRI, Pere

Veu postrema

Barcelona: Publicacions Abadia de Montserrat, 2004

L'enigma persistent

Berga: L'Albí, 2003

“Nat a Barcelona, al barri de Sants, aviat faré 80 anys, però resident a L'Hospitalet des de fa 50 anys. Poeta, escriptor, promotor cultural, assagista literari, lector íntegre. He fet 20 llibres de poesia i, progressivament, treballo en el meu 21è. Molts articles per revistes cíviques i literàries. Sóc amic de la natura, la música, estimo la vida i crec en Déu, gràcies a Déu. I de la vida familiar tinc esposa i una filla.

Conec molts poetes i escriptors del nostre país, però només en reconeix el mestratge dels que més vaig aprendre: Carner, Manent, Garcés, Espriu, Maragall, Foix, etc.

Tinc una biblioteca de 1.248 llibres, majorment en català.”

Pere Vives

“El meu 20è llibre comporta un aplec de 50 poesies, amb un pròleg del reconegut poeta David Jou i un assaig de tota la meva obra poètica de l'amic Manuel Bofarull, escriptor i poeta.

En aquest llibre meu, cal valorar-hi el sentit transcendent que enalteix la vida humana, les cadències que vivifiquen l'existència de l'ésser i també una glossa de les belleses naturals.

La condició humana, el sentiment d'infinit, el repté que vesteix la nostra manera de viure percacen aquesta vintena obra meva.

I voldria remarcar la meva inquietud i estima d'utilitzar mots i paraules que els poetes tenim l'obligació d'usar perquè la nostra llengua visqui sense parany. Ens cal defensar l'idioma català, vivificar la nostra llengua, fer-la sostenible aquí i arreu.

A la portada darrera del meu llibre, poden llegir, si us plau, més dades sobre les meves afinitats literàries.”

Pere Vives

